

РЕШЕНИЕ

№ 24392

гр. София, 21.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разглежда дело номер **8285** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мирослава Йорданова-Великова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на И. М. Р., чрез адв. П. В. И., АК-П., срещу Решение № 2692/06.06.2024 г. постановено по НАХД № 852/2024 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 132-ри състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 23-4332-026067/27.10.2023 г., издадено от началник сектор към ОПП-СДВР, с което на касатора са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 3000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за извършено административно нарушение по чл. 104Б, т. 2 от ЗДвП.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи се, че наложеното наказание е явно несправедливо. Твърди, че в решението си СРС не е изяснил правилно фактическата обстановка, тъй като съдът е изредил действията на административно установяващия и административно наказващия органи, но не е изследвал подробно фактите и доказателствата по делото. Установил е фактическата обстановка от приобщените по делото писмени доказателства – АУАН и НП. Намира

за неправилно възприетото от съда с оглед кредитиране показанията на свидетелите, както и че са ценени показанията относно установяването на извършеното нарушение. Изложени са съображения в насока недоказаност на извършеното нарушение. Иска се отмяна на обжалвания съдебен акт и постановяване на ново решение по същество, с което да бъде отменено изцяло процесното НП. Претендира присъждане на разноски за двете съдебни инстанции.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява. Ответникът Началник Сектор в СДВР – Отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не изпраща представител. С представени писмени бележки от 18.10.2024 г. /л25/, изразява подробни съображения за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение от страна на касатора.

Представителят на Софийска градска прокуратура, моли обжалваното решение да бъде потвърдено.

Административен съд – София - град, XIX касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна..

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Административнонаказателното обвинение от фактическа страна се основава на това, че административното производство против Р. започнало със съставяне на АУАН, Серия GA №943660 на 02.01.2023 г. от младши автоконтрольор при ОПП-СДВР – С. К., в присъствието на един свидетел при установяване на нарушението и при съставянето на акта, за това, че на 02.10.2023 г., около 11:36 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към ул. „8-ми декември“, управлява лек автомобил „Б. 320 Д Х Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] , като излизайки от „S-образен“ завой водачът използва пътищата за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на пътници и товари, като започнал да превърта гуми и да завива рязко в едната или в другата посока, така че задната част на автомобила се завъртала рязко в едната или другата посока- в насрещната или съседната му лента, с което виновно е нарушил разпоредбата на чл.104б, т.2 от ЗДвП. В същото време по [улица]срещу него движел служебен автомобил на ОПП-СДВР, управляван св. И.-началник сектор „Пътен контрол“, който забелязал случващото се, и след включване на светлинен сигнал, спрял за проверка касатора.

Актът е предявен и връчен на Р. срещу подпис на датата на неговото съставяне – 02.10.2023 г., подписан от касатора без възражения по направените в него констатации. Въз основа на направените в АУАН констатации, компетентно длъжностно лице Началник Сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, след като възпроизвел изцяло описаната в акта фактическа обстановка, издал НП 23-4332-026067/27.10.2023 г., с което на основание чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП

наложил на Р. кумулативно две административни наказания: глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца.

Изложената фактическа обстановка е установена от СРС от събраните по делото гласни доказателства – показанията на свидетелите и очевидци К. и И., А. и Д. и от приобщените по делото писмени доказателства – процесните АУАН и НП, справка картон на водач; 3 броя заповеди – за заемана длъжност от актосъставителя и АНО, ведно с акт за встъпване в длъжност на АНО, както и за възлагане на правомощия от министъра на вътрешните работи на актосъставителя и АНО, съобразно заеманите длъжности, да съставят АУАН и издават НП за нарушения на ЗДвП.

Софийски районен съд е потвърдил обжалваното наказателно постановление по съображения за неговата процесуална и материална законосъобразност. Решаващият съд е приел, че процесните АУАН и НП са издадени от компетентни лица и че сроковете по чл. 34, ал. 1 и 3 и по чл. 52, ал. 1 от ЗАНН са спазени. В мотивите към решението са изложени съображения относно липсата на допуснати съществени процесуални нарушения, които да съставляват основание за отмяна на наказателното постановление, както и относно съставомерността на вмененото на касатора деяние. СРС е приел за доказано по безспорен и несъмнен начин както от обективна, така и от субективна страна, че касаторът е извършил нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

Не се споделят доводите на касатор, че възприетата от СРС фактическа обстановка по своето естество е описание на действията на полицейските служители, обективирани в АУАН и в НП, както и че същите не могат да бъдат ползвани от съда за писмени доказателства. Не се споделят доводите на касатора, че неправилно са ценени показанията на актосъставителя.

Районният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на релевантните по делото факти. В хода на съдебното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила. От страна на районния съд е проведено съдебно следствие, в хода на което е извършено пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за правилното изясняване на случая. Изложената фактическа обстановка по отношение на вменено нарушение е установена по безспорен и категоричен начин както от приобщените писмени доказателства, така и са кредитирани показанията на разпитаните в хода на съдебното следствие свидетели. Същите правилно са кредитирани от СРС като непротиворечиви и съответстващи на събраната по делото доказателствена съвкупност.

Настоящият съдебен състав споделя извода на решаващия съд, че административнонаказателното обвинение за извършено от Р. нарушение на чл.104б, т. 2 от ЗДвП като основание за налагане на административни санкции по чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП е фактически, правно и доказателствено обосновано. В съдържанието на съставения АУАН и на издаденото въз основа на него НП са посочени релевантните за съставомерността на деянието факти и обстоятелства. Отговорността на касатора е ангажирана на основание чл. 175а, ал.1, пр. трето от ЗДвП, съгласно която разпоредба се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3 000 лв. водач, който ползва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. От правна страна обвинението се основава на извършено нарушение на законово регламентираната в чл.104б, т. 2 от ЗДвП забрана водачът на

МПС да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

Правилен е извода на съда, че действията по управление на МПС от страна на касатора са несъвместими с ползването на пътя по предназначение, както и че тези действия са били умишлени. Правилно е отчетено, че същият е бил спрял за проверка от полицейските служители именно заради неговото поведение на инкриминираните дата, час и място, изразяващо се в умишлено дрифтиране по процесния пътен участък. В ЗДвП не се съдържа легална дефиниция на „ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари“, като законодателната техника предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. Движението на автомобила наляво и надясно със завъртане на колелата на автомобила не съответства на нормалното предназначение на пътя и е нелогично и непредвидимо, като се явява и опасно за останалите участници в движението.

В случая както в АУАН, така и в НП ясно са описани действията на санкционираното лице, възприети от наказващия орган като нарушаващи забраната по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. В този смисъл е налице изискуемият се конекситет между фактическото обвинение /фактическото описание на съставомерното изпълнително деяние/ и неговата правна квалификация /от гл. т. на посочената като нарушена законова разпоредба и приложената санкционна норма/ за формиране на еднозначен правен извод по фактите и по приложението на закона и в какво точно се изразява деянието на санкционираното лице, възприето от административнонаказващия орган като съставомерно такова по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП.

Съдът споделя изцяло извода на СРС, че извършването на вмененото на санкционираното лице съставомерно деяние, квалифицирано като нарушение на чл.104б, т. 2 от ЗДвП, е доказано по безспорен начин. Действително в тежест на наказващия орган е да установи и докаже наличието на всички релевантни за съставомерността и индивидуализацията на деянието факти и обстоятелства, които обуславят административнонаказателната отговорност. В случая от събраните по делото писмени и гласни доказателства описаната в съставения АУАН и в издаденото въз основа на него наказателно постановление фактическа обстановка се явява доказана, като установените факти по несъмнен начин сочат на поведение на водача на МПС по използване на пътя за други цели, а не по предназначение - водачът съзнателно и без причина от обективен характер /атмосферни условия, мокра или заледена пътна настилка или други обстоятелства, способствали за поднасянето на автомобила/, е приплъзвал автомобила и е извършил маневра , като преднамерено е извел МПС извън контрол чрез е завивал рязко и докрай в различни посоки, довеждайки до загуба на сцепление на гумите – дрифт.

Според настоящия съдебен състав такова поведение на водач на МПС следва да се квалифицира като нарушаващо забраната по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП - пътищата, отворени за обществено ползване, да се ползват за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, като правилен е изводът на СРС, че касаторът Р. е извършил вмененото му нарушение както от обективна, така и от субективна страна и е извършил маневра, при която преднамерено е извел МПС-то извън контрол, чрез рязко завиване в една или друга посока, довеждайки до загуба на сцепление на гумите, или т.нар. дрифт, което поведение не може да се разглежда като такова по използване на пътя по предназначение.

С оглед на изложеното съдът не констатира наличие на касационни основания по чл.

348, ал. 1 от НПК вр. чл. 63в от ЗАНН, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН в съдебните производства страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. Предвид своевременно направената претенция от процесуалния представител на ответника за присъждане на разноси за юрисконсултско възнаграждение, такова следва да бъде присъдено в размер от 100 /сто/ лв. на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2692/06.06.2024 г., постановено по НАХД № 852/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 132-ри състав.

ОСЪЖДА И. М. Р. с [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи , сумата от 100 /сто/ лева - разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: